

GÖZLERDEKİ IŞIĞIN KÂŞİFLERİ

Karanlıklar aydınlıkla buluşuncaya dek engelleri aşarak yürür yollarda çocuk; bazen dizlerinde değil bir engel aşacak, bir adım atacak dermanı kalmaz. Tam pes edecekken omzunda bir el hisseder, gözlerini o elin sahibinin gözleriyle buluşturur. Dermansız dizleri can bulur omzundaki elle. Engellere takılıp düşecekken paçasından tutar çocuğu, ufkunu genişletir bilgileriyle, yol her karardığında aydınlatır yolunu bir mum misali. Yeni yollar çıktığında karşısına, yanında belirir çocuğun; bir rehber edasıyla yolları anlatır. Yol çıkmaza sürüklendiğinde ışıyla her defasında aynı tutkuyla kuytuda kalan yolların kapısını aydınlatır.

Anne olur bazen, en güvendiği olur; çaresizliklerine derman, umutsuzluklarına umut ışığı olur. Kilitli sandığı kapıların anahtarlarını açar; yetmez, o yolda yanı başında yürür. Yaşadıklarını anlatır, tecrübelerini paylaşır, bu engel böyle aşılar der; yetmez, gel beraber aşalım engelleri deyip ellerinden tutar. Çocuklarından çok emek harcadıkları oluverir bir anda hoş zaten çocuklarından ayırmaz ya. Gözlerinin önünde büyür serpilir çocuk, önce acemi bir balık gibiyken kendi yolunda dimdik ilerleyen yetişkinlere döner. Bir yanı çok gururludur anne baba gibi, çocuğun onun desteğiyle yolunu bulmasına sevinir. Lakin bir yanı da hüznölüdür, yeni yollarda yolcu etmek çöker içine. Alışkınlardır onlar ayrılıklara; ufacıkken, savunmasızken hayata nereden başlayacağını bilmeyen ilk heyecanlarıyla gelirler yanı başlarına. Sonra giderler yollarına, nereye gideceklerini bilmenin özgüveniyle.

Her çocuk kendi yolunda yürür, her yolda başka engeller vardır; her yol başka kapıları açar. Bu yollar karardığında gökte beliren yıldızlar ışık olur, engellere takılıp düşecekken tutanlar yolların mimarı olur. Yollara bilgiyle, ilgiyle, sevgiyle ışık olan öğretmenler nesillerin mimarı olurlar. Eğer bir yıldız gibi gökte belirmeselerdi, yolunu aydınlatacak ve açacak bir ışık bulamayacaktı çocuk; yolunu kaybedecekti. Eğer önlerine aşılmaz okyanuslar gibi gözüken dertlerde cankurtaran misali tutmasalardı, benden bu kadar olur diyecekti çocuk. Ama onlar diyor ki : “Nerede bir zindana düşsen, ne zaman yolunu kaybetsen, çaresizliğe düştüğün an yanı başında olacağım. Mum olup bu eşsiz hazineyi ışıyla aydınlatacağım. Acemi bir balık gibi, uçmayı yeni öğrenmiş bir kuş gibiyken sizlere yürekten destek olacağım; sizleri hayata katarken her birinizden de çok şey öğreniyorum, hayatıma renk katan değerlersiniz. Sizlerle pek çok güzel ayrıntıyı fark ediyorum, sizlerle adeta büyüyorum. Işıklarla donatacağım yollarınızı, dayanacak güç bulamadığınız her an omzunuzda olacak ellerim. Gözlerinizde parlayan ışıklar

için tüketeceğim ömrümü ve iyi ki de tüketmişim diyebileceğim. Fidanlar gibi yeşerirken sizler, 'İşte benim yıldızlarım.' diyebilsem kâfi." Mumdur onlar çünkü ışıkla buluştururlar etraflarındakileri. Koca bir neslin mimarıdır onlar.

"Mum dibine ışık vermez." atasözünün vücut bulmuş halidir öğretmenler. Bir ömür nesilleri ışıklandırmayı gaye edinmişlerdir, öyle ki nesillerden sıra hiç kendilerine gelmemiştir. İşte bu yüzden öğretmenin ışığı başka ışıklara benzemez, fedakârlıksa dibine kadar ister. Lakin öyle mükâfatları vardır ki her fedakârlığa bedel. Bir çift gözdeki ışığın sebebiysen, gözlerde gizleneduran ışıkların kaşifiysen şu hayatta o ışığın gücüyle saçamayacağın ışık yoktur çevrene; aydınlatamayacağın karanlık yoktur cümle âlemde. Varsın o ışık dibine uğramasın sen ışığın ta kendisiysen.